

Mondd, mi az amit látsz?
Elkezdődik az előadás.
Nyikorog a padló, bomlik a rend,
táncol a dopamin az idegekben.

Nincs több kontroll, szabadon az agy,
a képzelgésed te magad vagy.
Ma a káosz dominál, nem lesz rend,
porzik a véred a testedben...

...és csend! A színpad koromsötét,
mindenki keresi az ösztönét.
Túl nagy a pánik, heló agónia!
Fokozódik a klausztrofóbia.

Nincs menedék, nincs hova bújnod,
nincs aki nyújtsa a támaszt,
csak magadba bízatsz ember,
jobb ha idő előtt feltámadsz!

Engedd el, engedd el
a mindig rohadó várost!
Engedd el, engedd el
lejárt szavatosságú világod!

Mondd, mit vártál?
Mikor idejöttél nem hátráltál!
Ez a hely nyomasztó, de kebelezd be,
kritikus dózis az ereidben.

Le kell rombolnod önmagad,
hogyan megtaláld végre hogy ki vagy,
és ha lesz egy sebed ami felszakad,
majd senki se lesz aki megsírat.

BANG! Egyszer csak valaki durván szájba ver.
BANG! BANG! Szédülten hullasz a helység közepébe.

Nincs menedék, nincs hova bújnod,
nincs aki nyújtsa a támaszt,
csak magadba bízatsz ember,
jobb ha idő előtt feltámadsz!

Engedd el, engedd el
a mindig rohadó várost!
Engedd el, engedd el
lejárt szavatosságú világod!

Nem igaz a valóság,
Nincs több kontroll, szabadon az agy,
a képzelgésed te magad vagy.

Becsukott szemmel mindent látsz.
Ma a káosz dominál, nem lesz rend,
porzik a véred a testedben.